

KIS TRAP

A TÜKÖR ELŐTT. (Lásd a 94. l.)

gó bácsi.

6. sz. — 1872/73.

IV. kötet.

MATYI ÉS PETI

vagy :

az élet egy korálszigeten.

(Folytatás.)

ÉRJÜNK most vissza a mi két szökevény barátunkhoz. Matyi még jóízűen aludt, összekuporodva a csónakban a vitorla alatt; Peti azonban már ébren volt s koronként óvatosan kikukucsált a csónakból, mint a patkány, mikor a macska távozását lesi. Hűvös szellő fujdogált, éhes is volt a ficzkó és sovárogyva nézett a nagy tátra, melyet Bogrács bácsi épen most vitt arra, alig néhány lépésnyire a két szökevény búvóhelyétől. Peti épen arra gondolt, mily pompás volna most jól reggelizni, midőn hirtelen roppant rázkodást érzett. Szárazföldön azt hitte volna, hogy földrengés, itt a tengeren pedig úgy látszott, mintha valami vízi szörnyeteg kiemelte volna a hajót a tengerből.

A rázkodás oly erős volt, hogy Matyi is fölébredt álmából és nagyot kiáltott ijedtében; Bogrács bácsi kijettette ijedtében a tálat és a kenyeret kezeiből s mindenki, ki a hajón volt, rémülten és félig öltözetlenül rohant ki a fedélzetre. Legjobban sietett a kalauz, kinek kötelessége volt a hajó menetére vigyázni, míg a zátonyos helyekből ki nem ér; az első nagy rázkodásra a kalauz is elbukott, de hirtelen fölugrott és sietett a hajó párkányához, hogy lássa, mi a baj. Alig nézett le, kétségbeesetten fölki-

áltott, a vér arczába szökkent s eszméletlenül rogyott a földre, mintha guta ütötte volna. Hamarjában senki sem figyelt reá, az egész személyzet a legnagyobb zavarban futkosott ideoda, mert a „Herkules“ zátonyra jutott és egyik matróz már jött jelenteni, hogy a hajó fenekén lyuk támadt s a víz kezd benyomulni. Ekkor Matyi és Peti előbujtak rejtekökből és bátran a többiek közé vegyültek, mert látták, hogy most senki sem figyel reájok s nem kérdi, kicsodák és mit keresnek a hajón.

Peti sokkal élelmesebb ficzkó volt, hogysen a jó alkalmat föl ne használta volna; odasompolygott azon helyhez, hol Bogrács bácsi a sonkás tálat és kenyeret leejtette s a nagy ijedelemben otthagya. A legjobb darabokat kiválasztá, aztán egy sarokba félrehívta Matyit s ott sietve, észrevétlenül befalatoztak. Midőn ismét előbujtak, hallották, hogy a víz már mélyen behatolt a hajóba s a kapitány parancsot adott, hogy minden ember fogjon hozzá a szivattyuzáshoz. Matyi és Peti, lesvén az alkalmat, hogy magukat hasznossá tehessék, gyorsan oda ugrottak az egyik szivattyúhoz és teljes erejükből dolgoztak. Mellettek volt épen az a matróz, kit rézszen hoztak a partról a hajóra ki, mint azt Peti csakhamar kitalálta nem is matróz, hanem a másod-kormányos volt, s Jakabnak hívták. Jakab uram már kialudta mánorát, hane feje fájt s hozzá még a hajót é szerencsétlenség miatt nagyon ro-

kedvü volt. Egy ideig csak bámult a két fiura, aztán hirtelen rákiáltott Petire:

„Hát ti kik vagytok? mit akartok?“

„Mi az új matrózfiuk vagyunk,“ felelt Peti bátran.

„Mikor jöttetek a hajóra? Nem ismerlek.“

„Pedig együtt jöttünk az este.“

„Mit? Velem? Nem emlékszem.“

„Kérdezze meg Andor urfit.“

„Ah ugy! No jó . . . meglehet,“ szólt Jakab ur akadozva. „Nagyon szomjas voltam tegnap, egy kis boroskát ittam . . . aztán elkábultam, azért nem emlékszem reátok. No de jól van . . . hát ti majd az én kezem alatt lesztek . . . kemény munkátok lesz, azt mondhatom. Nem tűröm a restelkedést; értitek-e?“

„Igen is, értjük,“ feleltek mindketten s aztán megint erősen hozzáfogtak a szivattyuzáshoz.

Ha a hajó erős szélvészben jutott volna a zátonyra, vagy ha a zátony sziklás és nem puha homok volt volna, a szép „Herkules“ alkalmasint mindenestül elpusztul. De szerencsére az idő egészen csendes volt, a tenger nem hullámzott s így visszanyerte mindenki bátorságát. A szerencsétlen kalauzt is megtalálták, fölemelték s egy kabinban eszméletre hozták. A szegény öreg kalauz alig eszmélt, ismét kétségbeesetten kezdett siránkozni.

„Negyven esztendeje járom e vizet, sok száz hajót kivezettem szerencsésen még nagy szélvész idején is, és

most zátonyra vittem a hajót! Talán elvesztettem eszemet?!“

A hajóács ezalatt lent a hajó fenekén igyekezett a léket betömni s most azon megnyugtató hírrel jött vissza, hogy már nincs veszedelem, csak már kevés víz tódulhat be, ugy, hogy a szivattyukkal könnyen eltávolítható. Erre mindenki visszanyerte jó kedvét, főleg miután az őrhajóról is jöttek csónakon emberek és azt mondták, hogy majd ha a dagály jó néhány óra múlva, a hajó ismét szabadon fog mozoghatni. Megmondták azt is, hogy történhetett meg olyan ügyes kalauz mellett is a baleset. Ugy t.i., hogy a kalauzok mindig az őrhajót szokták tájékoztató pontul venni s attól néhány száz ölnyire vezették a hajókat. Hanem ez éjjel az őrhajó horgonya valamiképen elszakadt, anélkül hogy észrevették volna s a hullámok a hajót több száz ölnyire elvitték rendezes helyéről. Derült idő mellett a kalauz ezt észrevette volna, de a nagy köd miatt nem lehetett az őrhajó fekvését jól megkülönböztetni, csak lámpája látszott, ehhez irányozta a kalauz a „Herkules“-t és így jutott a veszedelmes helyre. Az ágyulövés és zászló-lobogtatás is intés akart lenni, de nem értették meg.

Peti nagybátyja, a derék kalauz, kissé megvigasztalódott ennek hallatára, mert így kitünt, hogy ő nem hibás; hanem az esésben úgy megütötte fejét, hogy nem mehetett ki a fedélzetre, csak izengetett mindig, mit kell tenni a hajóval, — ennek

meg Peti és Matyi nagyon örültek, mert így nem kellett félniök, hogy rájuk ismer. Különben most sem igen törődött velök senki, mert az volt most a fődolog, hogy lehetne a hajót ismét vízre juttatni. Addig, míg az apály tartott, persze gondolni sem lehetett a szabadulásra. Pedig az apály még mindig tartott s utoljára a víz egészen eltűnt s a hajó egy nagy homokszigeten szárazon feküdt. A matrózok leszálltak a szárazra s néhány nagy tengeri rákot fogtak, melyeket Matyi ugyancsak megbámult.

Egypár óráig hevert így a hajó mozdulatlanul s aggódva leste mindenki a dagály érkezését. Végre lassanként nedvesedni kezdett a homok, félóra múlva a homoksziget is el-

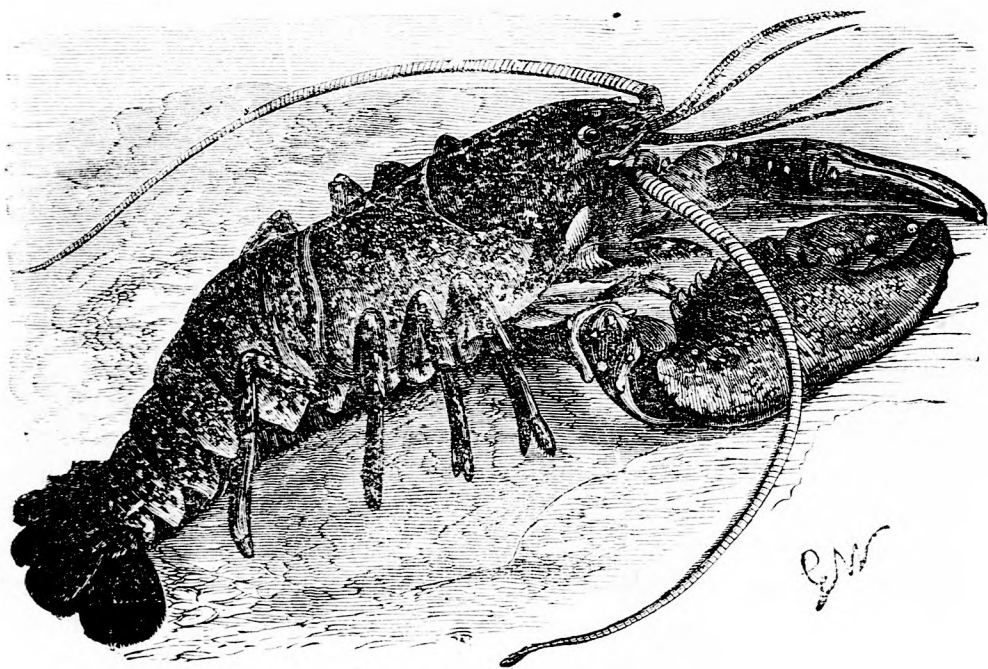
tűnt s ismét víz környezte a „Herkules“t, mely azonban még mindig nem tudott mozdulni. Lassan lassan a hullámok nagyobbodtak s végre ismét lengeni kezdett a hajó. Ekkor valahára jelt adott az öreg kalauz, a vitorlákat kifeszítették s a legénység hangos örömkialtásai között kijutott a „Herkules“ a veszedelmes zátonyok közül.

Mikor kint voltak a sik tengeren, a kalauz nagyot lélekzett és fölkiáltott:

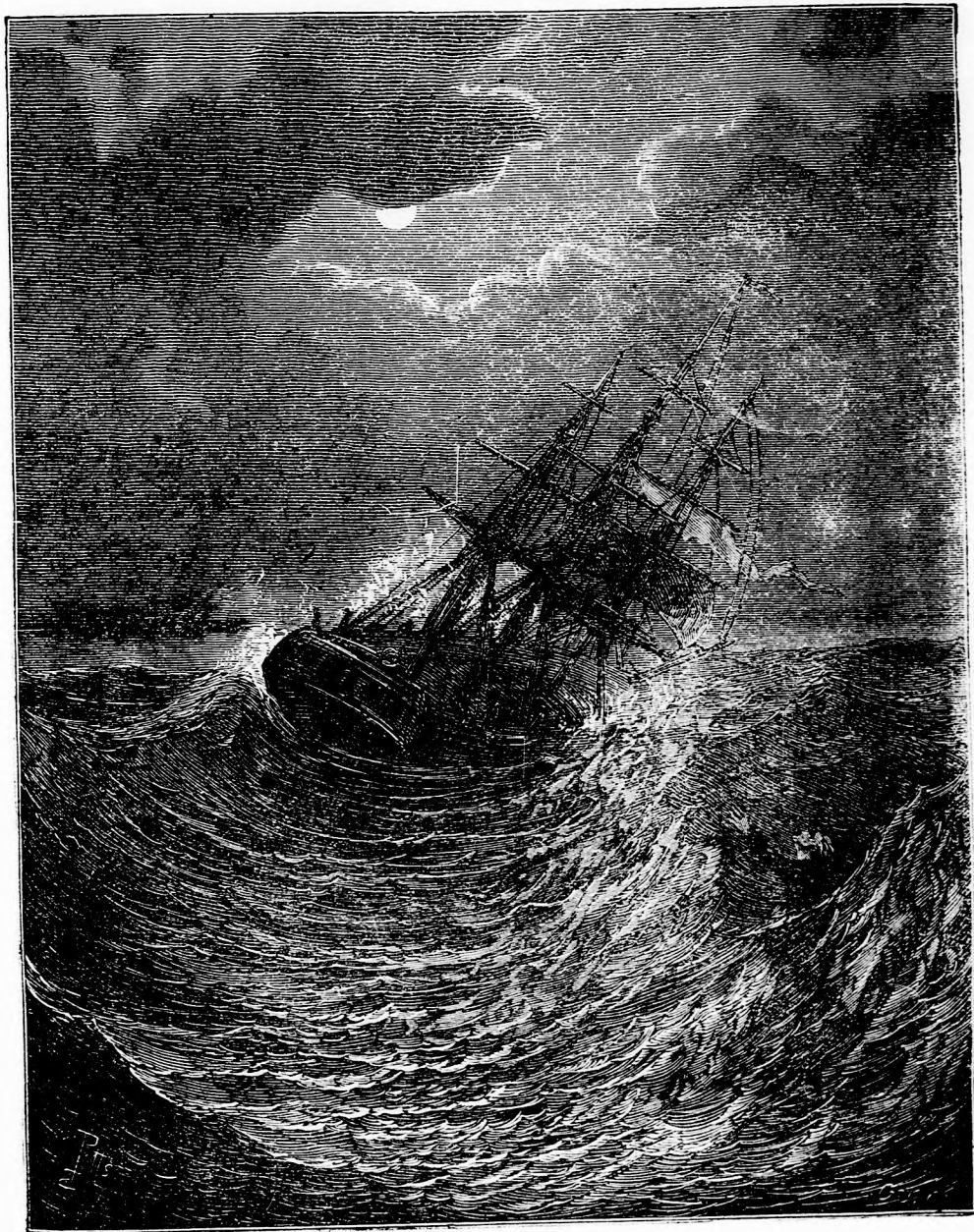
„Hála istennek! Ez keserves nap volt! De most már semmi baj, most már én hazamehetek.“

Szerencséje is volt a „Herkules“-nek, hogy már kiszabadult a ve-

(Folytatás a 86. lapon.)

„ . . . nagy tengeri rákot fogtak.“ (L. 89. 1.)

„Az erős vihar mindjárt alkalmat adott Matyinak, hogy a tengeri utazás kellemetességeit megizlelje.“ -- „Matyi, midőn az erősen ingadozó hajó árboczára fölkapaszkodott, hirtelen el zúdult s a vízbe pottyant.“ (Lásd 86 l.)

(Folytatás a 84. laphoz.)

szedelmes helyről, mert alig egy órával később erős szélvész támadt, mely, ha ott a zátonyok közt éri a hajót, úgy odaesapta volna valamely sziklához, hogy egy lélek sem menekült volna meg s Matyi és Peti dolgairól sem beszélhetnénk többet. De szerencsére megmenekültek.

Az erős vihar mindjárt alkalmat adott Matyinak, hogy a tengeri utazás kellemetességeit megizelje. A kapitány ugyanis parancsot adott, hogy a vitorlákat a legénység vonja be; Matyi és Peti, hogy magukat hasznossá tegyék, szintén hozzáfogtak a munkához s Petinek, ki szolgált volt hajón, ügyesen is ment a dolog; de Matyi, midőn az erősen ingadozó hajó árboczára fölkapaszkodott, hirtelen elszédült s a vízbe pottyant. Szerencsére egy matróz észrevette s hangosan kiáltá:

„Egy fiu vízbe esett!”

Rögtön vízbe bocsátottak egy csónakot, néhány markos legény beleült és minden baj nélkül kifogta Matyit, ki már jócskán nyelt a sós vízből. Az ijedtségen és hideg fürdön kívül nem esett semmi baja s mire ruhája megszaradt, már maga is nevetett a kis kalandon.

(Folytatása következik.)

A SÁNTA FIU.

(Képpel a 96 l.)

Az ő kis társai
Játszanak, ugrálnak,
Keserüségire
A kicsi sántának.

Hajh, az ő mankója
Gyorsan nem haladhat.
Hajh! béna lába nem
Ugrálhat, szaladhat.

Mit tegyen a szegény?
Virágot szedeget;
Hisz terem kert, mező
Virágot eleget.

Ezekkel játszadoz
A sánta kis fiu,
S ha velők beszélget,
Már nem oly szomorú.

S azután elbiczeg
Ama kis ház elé;
Mosolygva onnan int
Jó nénye kifelé.

„Jöszte csak, Sándorkám,
Jöszte csak kis legény!
Türtőztesd magadat,
Majd játszom veled én.”

S jó Mari nénike
Melléje oda ül
S kéri a virágot —
Sándor úgy megőrül!

Hisz neki szánta a
Kedves virágokat,
Ki neki meséket,
Regéket mondogat.

SZÓTALÁNY.

kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő,
kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő,
kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő,
kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő,
kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő,
kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő,
kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő,
kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő,
kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő,
kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő, kedő,

A
előtt,
halvá
szenv
gény
rülöt
jólét
jesül
moré
tudo
szor
egy
nált
s le
olva

vet,
dall
a s
is v
zar
olv
emb
hat
mi
jön
a l
és
lek

va
se
be
sz
is

A KIS ESZTER JÓ TETTE.

EGY SZÉLVÉSZES, zivataros téli estén kis leányka ült egymaga a kandalló lobogó tüze előtt, puhán párnázott karos székben; halvány arcán látható volt, hogy sokat szenved szegényke, ámbár nem szegénység és szükség miatt, mert körülötte minden arra mutatott, hogy jólétben élt s minden kívánsága teljesült. De beteg volt szegényke, nyomorék, ki csak mankói segítségével tudott egyik szobából a másikba vándorolni s legföljebb a kertben tudott egypár perczig sétálni; atyja csináltatott neki kényelmes karszéket s legtöbbször ebben fekvé tölté idejét olvasgatással.

Most épen letette Eszter a könyvet, mert besötétedett s csak a kandalló tüze vetett halvány világosságot a szobára. Eszternek egyelőre nem is volt szüksége gyertyára, mert hosszan elmerengett a fölött, amit épen olvasott. Azt olvasta, hogy minden embernek, legyen bármily boldog és hatalmas, megvan a maga baja és mindenkinek, bármily szerencsétlen, jönnek boldog perczei, és hogy még a legkisebb gyermek is, bármily gyönges és tehetetlen, talál alkalmat jó cselekedetre, mely kedves isten előtt.

„Ah!” sohajtá Eszter, „bajom van, talán nagyon is nagy, hogy el sem viselhetem sokáig,” s a szegény beteg leányka könyvet törölt le szemeiből. „Szeretném, ha a másik is igaz volna, ha valamit tehetnék,

a mi javára válik más szenvedőknek. De ah! mit tehetek én, szegény nyomorék?”

Nagyot sohajtott és elgondolkozott, észre sem véve, hogy az ajtó nyílik s valaki a szobába lép.

„Egyedül ülsz itt a sötétben, Esztikém?” szólt egy nyájas hang. Testvérménje jött, egy szép sugár leányka; látogatóba készült valahová, de nem akart elmenni a nélkül, hogy a kis Esztert meg ne ölelje; ígérte, hogy nem sokára hazajönnek, a mama is megy, ő tehát addig igyekezzék valamivel eltölteni idejét. Eszter nem neheztelt azért, hogy őt magára hagyják, nem irigyelte másoktól a mulatságot, ámbár ő maga sokat unatkozott szegényke; most azonban abban reménykedett, hogy talán apja korábban elvégzi dolgát és majd feljö hozzá.

Egyik óra mult a másik után, Esztike várt türelmesen a félhomályos szobában, de nem jött senki; lassanként unatkozni kezdett s egy ideig dalolgatással tölté az időt, de ebbe is belefáradt s utoljára rászánta magát, hogy átmegy az öreg kulcsárnőhöz, ki a folyosó másik végére nyúló szobában lakott s ki nagyon szerette a kis beteg Esztert. Fölkelt tehát a puha karszékből, elővette mankóit s lassan elbiczegett a folyosón Sára nénihez. Sára néni már előre hallotta a mankók kopogását, kinyitotta az ajtót s karját nyujtva vezette Esztikét egy kis pamlagra, melyen rendszeren heverészni szokott nála.

(Vége következik.)

A HÁROM KUTYA.

A mig a városbul megtér János gazda,
„Tilalmas“ őrzését kutyáira hagyja.
„Virgoncz“ volt az egyik, a másik
„Bölcske“ volt;
Emez komoly, az meg mindig ugrált,
csaholt.

Hogy együtt maradjon „Virgoncz“ meg
a „Bölcske“
János vas pórázzal kötözgette össze,
Hogy ha majd az egyik futkosni akarna,
A másik, a komoly majd őt féken tartsa.

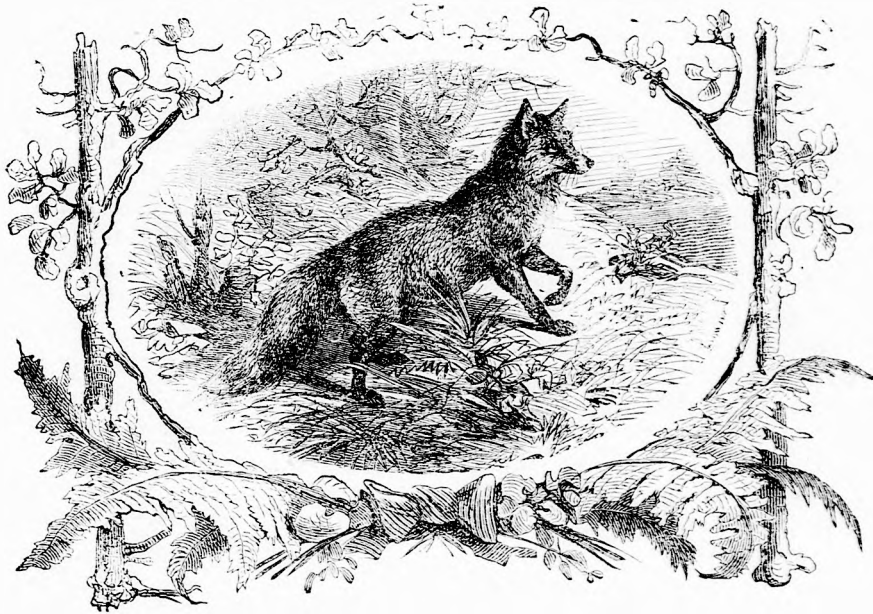
Mig kettecskén voltak, a dolog csak jól
ment.
Együtt csücsülgettek, nem bomlott a jó
rend.
De, hogy a szomszédból a „Morgó“ je-
lent meg,
Vége volt a csendnek, a nyugalmas
rendnek.

Uczú „Virgoncz“ koma, nagy vigan fel-
ugrott
És által akarta ugrani a bokrot,
Hogy „Morgó“ pajtással, amugy kutya-
módra:
Megeredjen a kedv, a játék, a móka.

Ámde „Bölcske“ koma lefeküdt hasára,
Fontos volt előtte a gazda határa.
Azt őrzötte híven, lépést sem tágitott,
Mig a bolond „Virgoncz“ szükölt, sírt,
vonított.

„Morgó“ pajtás meg csak ott állt nagy
tünődve,
Nem volt bátorsága ugrani előre
S eb létére is volt annyi embersége,
Hogy farkat fordítva szépen hazatére.

RÓKA KOMA ÉS A KACSA-CSALÁD.

Róka koma egy szép nyári reggel fáradtan és éhesen ólalkodott egy sövény alatt s törte a fejét, hol lehetne egy kis jó früstököt szerezni; egész éjjel barangolt, de nem talált semmit; minden tyukól jól be volt zárva, vagy hatalmas komondorok őrizték. — nem lehetett hozzáférni. Mit tegyen? Öreg volt már, oly hosszas kóborlás után nem birt tovább vadászni, másra kellett tehát gondolni. Eszébe jutott, hogy közel egy mezőn reggelenként egész sereg kacsá szokott legelészni; soha sem tudott még hozzájuk férni, mert a kacsá nagyon óvatos és ha csak messziről is lát valami gyanusát, nagy hápogás közt gyorsan haza menekül.

„Hanem azért mégis kifogok rajtok,“ gondolá a ravasz róka koma s oda menve arra a mezőre, hanyatt feküdt egész hosszában, elnyújtotta fejét lábát, szemét behunyta s halottnak tetteté magát.

A közel majorban ezalatt János gazda fölkel s egyebek közt az apró jószágra is gondolván, kinyitotta a ketreczet s kacsát, libát, tyukot, csirkét szabadon bocsátott. A kacsák, elől kácsér urammals az öreg

kacsá-mamával, nagy hápogással gyűltek egy csapatba s miután jól kinyújtózkodtak, elhatározták, hogy kedvencz helyökre, arra a szép mezőre mennek, hol oly jó kövér füvecské kinálkozik számukra.

Kácsér ur ment elől, utána kacsá-mama és aztán sorban a fiatalok. Nemsokára kiérték a mezőre, de alig jutottak szélére, a vén kácsér fölsziszent, mintha nem is puha füre, hanem forró vasra lépett volna.

„Vigyázzatok!“ inté a többieket s aztán nagy ovatossággal lépegetett előre; végre ismét megszólalt:

„Ugy van — — igen! Róka!“

„Róka!“ kiáltá a többi rémulten és hanyatthomlok futásnak indult.

„Lassan, lassan!“ szólt kácsér uram ismét, „róka az igaz, de már nem él! Nézzétek, nézzétek jól . . . halva fekszik!“

„Oh ez dicső! Milyen szerencse! Meghalt a mi veszedelmes elleenségünk!“ hápogák mindnyájan nagy örömmel.

„De igazán nem él?“ kérdé a gondos kacsá-mama.

„Nézzük meg közelebbről!“

Egészen közel mentek tehát, megtapogatták fejét lábát s látták, hogy biz a róka nem mozdul.

„Lássátok, csakugyan nem él,“ szólt kácsér ur. „Bizonyosan gazdánk lőtte agyon; jól tette, megérdemelte ez a vén gonosztevő, sok testvérünket fojtotta már meg a rabló, a gyilkos!“

Mig ezt kimondta, egyszerre villámgyorsan fölugrott az álnok róka, nyakon ragadta kácsér urat és sebesen iramodott vele az erdő felé. A többiek rettenetes rémülettel futottak vissza a major felé, s a nagy lármára a gazda is előjött puskával, — de már későn, mert a róka már elérte az erdőt és csakhamar eltűnt a sűrűben.

Ekképen jutott róka koma jó reggelhez, míg a többiek ebből megtanulhatták, hogy az álnoknak nem szabad hinni, ha bármily ártatlannak tettei is magát.

A P E R S E L Y.

(Képpel a 93. l.)

Ottan lóg a persely
A templom ajtóban,
Hullas bele, ha van
Módod a sok jóban.

Hullas bele, hogy ha
Közepes a sorsod;
Többet ér, mint ha a
Patikába hordod.

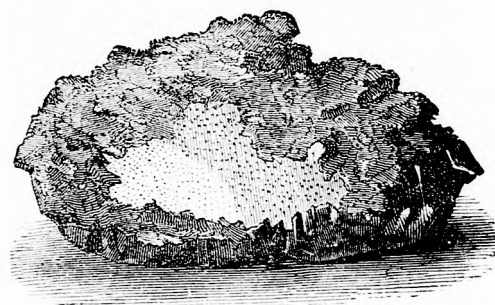
Hullas bele, hogy ha
Magad is szegény vagy.
Mert van még szegényebb!
Ha fillér is — adj, adj!

Dus az aranyt, módos
Az ezüstöt adja —
Aranynak, ezüstnek
Réznek egy a hangja.

A DRÁGA PORTÉKÁK.

Minap az én kis öcsémmel, Oszkárral a muzeum természettárában voltam, hol sok érdekes természeti kincs van egybegyűjtve. Oszkár öcsém ugyancsak bámult s leginkább azon szekrények előtt állott meg, melyekben valami csillogó volt kiállítva s a hegyi kristályt s más fénylő köveket isten tudja mily drágára becsülte.

Ekkor egy másik szekrényhez vontam s mutattam neki igénytelen sűrű követ, melyben itt-ott sárga csíkok voltak láthatók. Alig akarta elbinni, hogy ezen keveset mutató, egyszerű darab kő nem más mint aranyércz, melyből olvasztás és választás által a ragyogó arany ékszerek és pénzek készülnek.

Átmentünk aztán a régiségtárba, hol sok drága ékszer van, főleg sok gyémánt. Oszkár nem győzte bámulni az átlátszó, csillogó drágaköveket, s hogy tudvágyát kielégítse, kikérdezett engem, honnan erednek, mit érnek e drága kövek.

„Jól van; ha figyelsz, elmondok egyetmást,“ mondtam s így kezdtem:

„E gyémántok eredetileg nagyrészt Braziliából származnak, hol az őserdők egyes pontjain sziklahasadékokban, vagy a kavicsos mezőn találhatunk. Kora reggeltől késő estig dolgoznak szegény rabszolgák és bennszülött gyermekek, vas-kampókkal turják a földet és keresnek gyémántköveket; mert ha üres kézzel térnek haza, kegyetlen verést kapnak

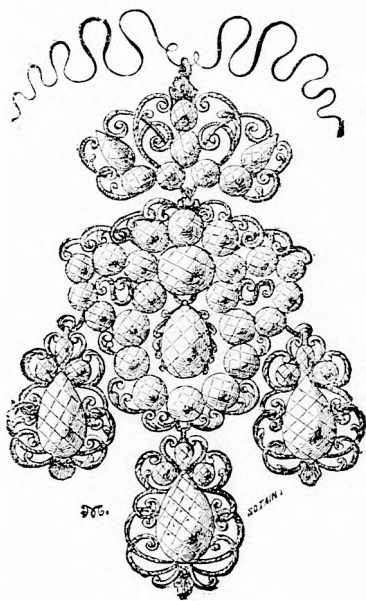
gazdájuktól
szegény sze
rabszolgák,
őket senki.

„Én b
szolga is
„én megsz
dától, han
gyémántok

„Ez
tattam e
nem du
nincs zs
lenül já
mert fe
dig a m
Mé
szolgák
sikkasz
vagy lá
veket;
aztán j
verik,
hal. E
már e
hog

gazdájuktól, ki kénye eszerint bánik a szegény szerencsétlenekkel, mert hisz ezek rabszolgák, nem törődik velök, nem védi őket senki.“

„Én bizony ezt nem tűrném, ha rabszolga is volnék,“ szolt közbe Oszkár, „én megszökném az ilyen kegyetlen gazdától, hanem előbb tele raknám zsebemet gyémántokkal.“

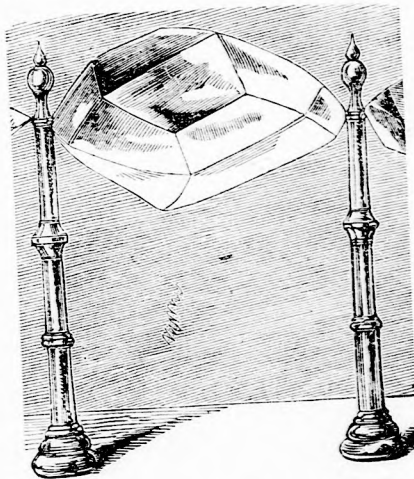

„Ezt hiába kísértened meg,“ folytattam én; „mert először is a rabszolgák nem dughatnak semmit zsebre, mivel nincs zsebök s majdnem egészen meztelenül járnak; elszökni pedig nem lehet, mert fegyveres felügyelők őrködnek mindig a munkások mellett.“

Mégis sokszor megkísérték a rabszolgák a talált kincs egy részének elszikkasztását; szájukba, borzos hajukba vagy lábújjajaik közé rejtik a gyémántköveket; de többnyire rajtakapják s ekkor aztán jaj a szegény ördögnek! Ugy megverik, elkinozzák, hogy többnyire bele is hal. Ezért legtöbbször nem is próbálják már e csinyt, hanem oda törekszenek, hogy tizennyolcz karat súlyu gyé-

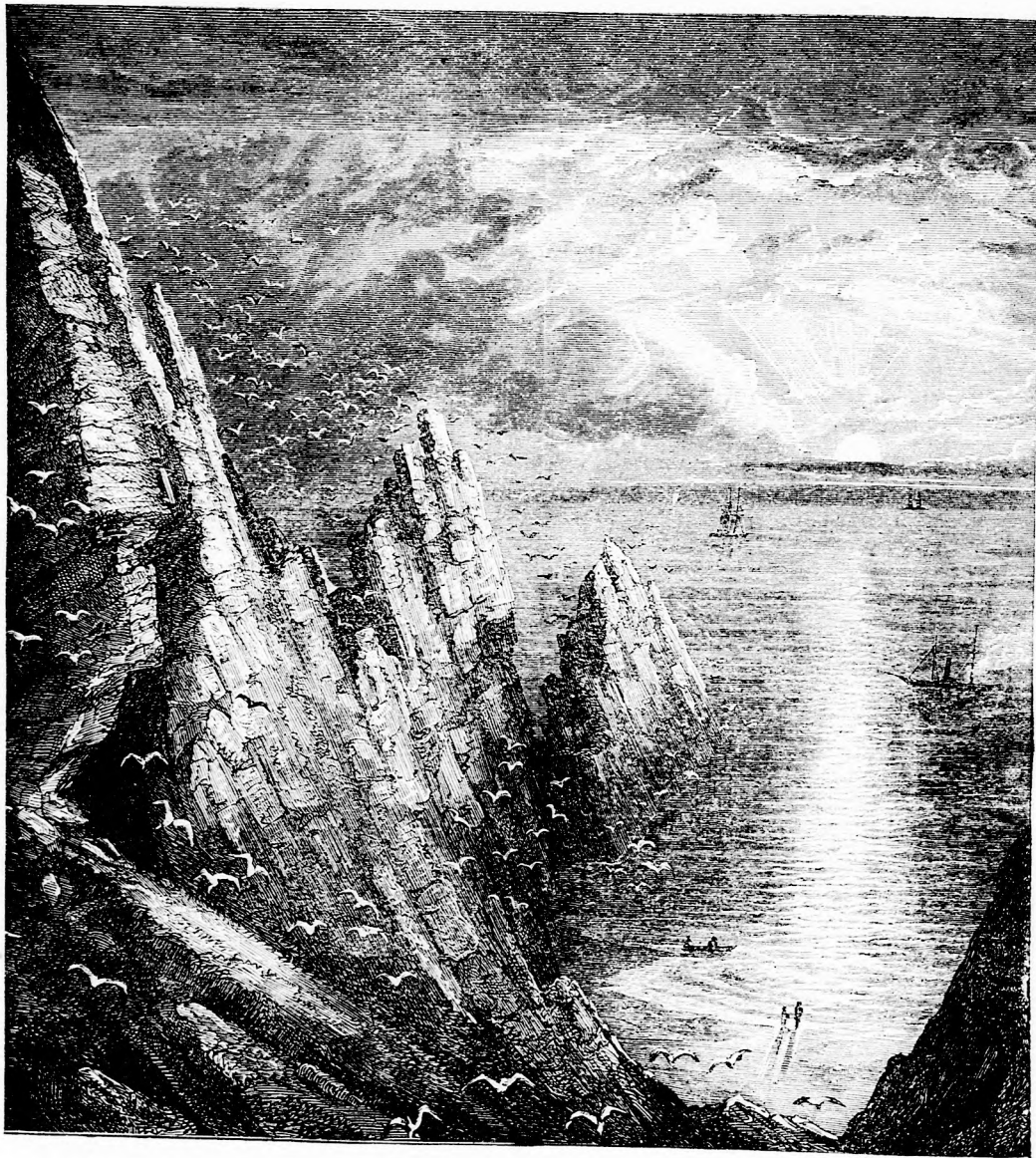
mántot találjanak, mert a ki ily nagy darabot ad át gazdájának, az megszabadul a rabszolgaságból, gazdája köteles őt azonnal szabadon bocsátani. Az ilyen szerencsés fizkót társai megkoszorúzzák s diadalmenetben viszik a gazdához, ki a gyémánt átvétele után azonnal ünnepelesen szabadnak nyilvánítja és gazdagon megjutalmazza; persze nem valami jószívűségből, hanem csak hogy a többieket szorgalomra buzdítsa. De az ily szerencse nagy ritkaság, tizennyolcz karatos gyémánt alig találkozik tizezer darab közt egy. Volt azonban rá példa, hogy egy rabszolga talált egy 254 karatos darabot. Képzelheted, Oszkár, mily nagy volt e szegény rabszolga öröme s milyen ünnepet ültek e nagy szerencse tiszteletére.

Az eddig talált gyémántok közt egyik legnagyobb az ugynevezett „Kohinoor;“ ez hindu szó és „világosság hegyé“-t jelent. E gyémánt Keletindiából hozatott s az alábbi rajz mutatja, milyen volt, midőn Európába került.

Ezt a gyémántot több mint száz esztendő előtt egy hindu fejedelem bírta, Aurung-Zeb s mert a gyémánt csiszolatlan állapotban nem oly szép és ragyogó, rábizta egy ügyes ékszerkészítőre, hogy köszörülje körül. Ez sokáig fárado-

zott a nehéz munkán s végre visszahozta, de ekkor a gyémánt persze valamivel kisebb volt. A fejedelem haragra lobbant, hogy az ő 196 karatos drágaköve most már csak 186 karatos és a szegény csi-
szoló-művészt halállal akarta jutalmazni;

nagy nehezen megkegyelmezett, de elvette az ékszerész minden vagyonát, úgy hogy a szegény ember koldusbotra jutott. Ké-
sőbb az angolok betértek azon országba s egy városban kezökbe jutott a drága
(Folytatás a 94. lapon.)

A PERSELY. (Lásd a 90. l.)

aköve most
szegény csi-
jutalmazni;

országba
a drága

(Folytatás az 92. laphoz.)

gyémántkő is, melyet most az angol királynő visel nagy ünnepélyeknél, míg különben a királyi kincstárban őrzik, és pedig gondosan, mert ezen egy kő értéke 20 millió forint. Midőn e kő Angliába került, látták, hogy simítás és köszörülés által még sokat nyerne fényben s ezért szakértő mestereket hozattak Hollandiából, kik 80,000 frt. fizetésért a csiszolást elvállalták; a 186 karatos kőből az új csiszolás után csak 102 karatos maradt. A hollandi mesterek tehát jobb jutalmat nyertek, mint az a szegény hindu.

Oszkár bámulva hallgatta szavaimat s végre megjegyzé, hogy tehát a gyémánt s legértékesebb tárgy a földön.

„No, nem épen“ feleltem én; „vanak kevésbé fényes, de mégis beceseb tárgyak; p. o. egy nagy kőszénbánya sokkal többet ér, vagy madárhulladék . .

„Micsoda?“

„Az, madárhulladék, mit közönségesen guano néven ismer a világ. Tudniillik Délamerika partjain egész sziget-csoportokon millió és millió madár tanyáz már évezredek óta. E madarak után ott roppant nagy trágyatömeg gyült össze, melyet széthordanak a világba oly helyekre, hol a föld sovány, terméketlen. Sok ember meggazdagodott már e guano-szigetektől.“

Ezek hallatára Oszkár kezdte érteni, hogy nem csak az beces, a mi fénylik; s azóta kevésbé tartja nagyra a gyémántot és többre becsüli a nem csillogó, de hasznos tárgyakat.

A TÜKÖR ELŐTT.

(Képpel a czimlapon.)

Állok, állok, álldogálok
A tükör előtt,
Hogy bokorra csavarítsam
Ezt a nyakkötőt.

De akárhogy iparkodom,
Mégse sikerül.
Alig hogy fönt meggöböztem,
Ismét lekerül.

Ez a hosszú nyakravaló
Rólam lefityeg.
Isten engem, én nem tudom
Már hogy mit tegyek.

Igy vizitbe nem mehetek,
Nem is illenék.
Azt mondanák: a nyakomban
Úl a kötőfék.

Nincs mit tennem, beszólitom
Örzi hugomat.
Annak kis kezére bízom
Pöre nyakamat.

Eredj szolgál, öreg szarkám,
Ugorjál egyet.
Légy postásom, hozd el ide
Kis testvéretem.

Gyula gazdád tisztelteti,
S üzenem neki,
Ha nem siet, nyakát szegény
Még kitekeri.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Beregszász, Beniczki Barna. Örömmel olvasom sikerült leírásodat. — Bálint Jenőnek. Sajnálom az amit beküldtél nekem, avagy a más m... kája? — „Két koldus gyermek“ című elbeszélésre nem sokára sort kerítünk. — Forster Misinek. Hogy a te papagályod csak franczián tud? Rajtad áll magyar szóra tanítani. Én ismerem egy kajlácsot itt Pesten, mely hasá... nyan rikoltozza: éljen a magyar! — Cs. B. Magán sorokban válaszolok.

Okolicsányi Lászlónak, A mese igen szép de úgy volna szebb, ha azt is megírnád, h... után irtad-e le. Hogy a magad műve leg... ezt te sem állítod, mert a ki e kis elbeszélés... irta, az bölcs. A bölcsesség pedig nem gyer... tulajdona. A történetkét hova előbb köln... fogom.

Kende Juliskának. Már csak meg kell... godni kedves papa akaratában. De mekkora... az öröm, ha ismét találkoztok majd: te s... derék Czitrom.

A bábu bölesődala.

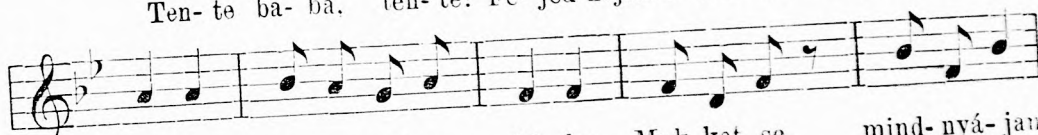
Dallama SAMU bácsitól.

Szövege a „KIS LAP“-ból.

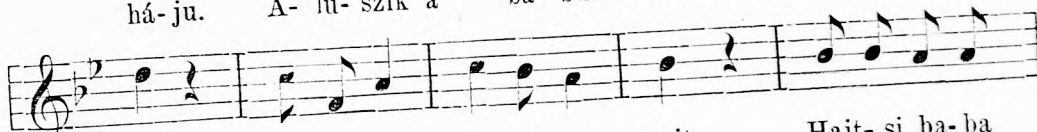
Kedélyesen.

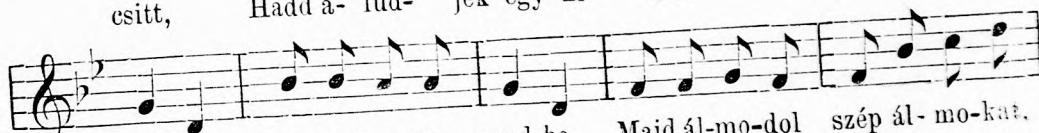
p
Ten- te ba- ba. ten- te! Fe- jed hajtsd ö- lem- be. Hajt- si ba- ba

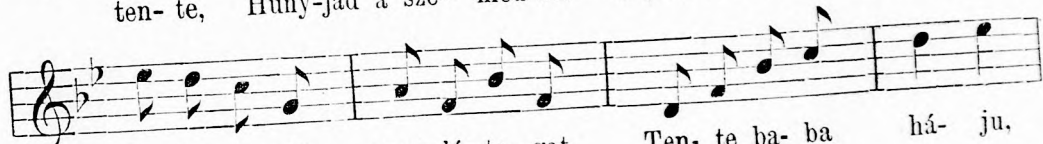
há- ju. A- lu- szik a bá- bu. Muk- kot se, mind- nyá- jan

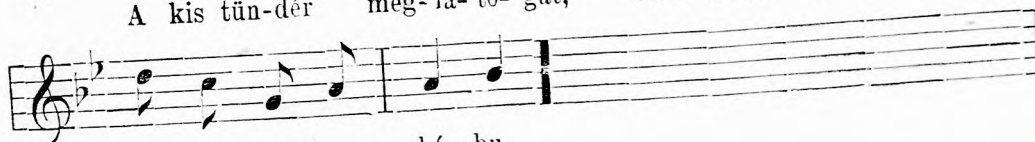
csitt, Hadd a- lud- jék egy ki- csit. Hajt- si ba- ba

ten- te, Húny- jad a sze- med be. Majd ál- mo- dol szép ál- mo- kat.

A kis tün- dér meg- lá- to- gat, Ten- te ba- ba há- ju.

A- lu- szik a bá- bu.

A SÁNTA FIU (Lásd a 86. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt.

Megjelen hetenkint egyszer 16 oldalon.